

het feitelijk zichzelf te wijten gehad. Want hoe was de gang van zaken? Toen één hunner ouderlingen, Matthias Sladus, naar de Gereformeerde kerk was overgegaan, en vervolgens aan de Latijnsche school benoemd werd tot conrector,¹³ poogden zij dezen voor zich te herwinnen, door hem in een elftal artikelen hun bezwaren tegen die kerk kenbaar te maken. Op den toestand in de Amsterdamsche kerk hadden zij tegen, dat de gemeente nooit in haar geheel kon vergaderen, dat de heiliging van den dag des Heeren niet tot haar recht kwam, dat toezicht op den kerkgang der leden onmogelijk was, en dat men de publieke handelingen van excommunicatie of anderszins niet naar behooren kon uitoefenen. Voorts werd de Doop er ten onrechte bediend aan kinderen van degenen, die zelf geen leden der gemeente waren, en ontbrak het aan de noodige zorg voor de gedoopten. Dat men het Onze Vader alsmede andere formuliergebeden gebruikte, moest afgekeurd worden. En hoe durfde men in de vroegere kerkgebouwen der Roomschen, die afgodische kerken van den antichrist, nog altijd vergaderen! De wijze, waarop de Gereformeerden in het noodige onderhoud hunner predikanten voorzagen, was allermint in overeenstemming met Christus' ordinantie in 1 Corinthe 9:14. Evenmin was het in orde, dat er jaarlijks in den kerkeraad verandering plaats had en de leden niet voor het leven daarin zitting hadden. Het huwelijk, dat immers naar zijn aard geheel tot het burgerlijke leven behoorde, moest men niet, gelijk gewoonte was, in de kerk bevestigen. De viering van vele feestdagen naast den dag des Heeren was al evenmin te rechtvaardigen. Tenslotte was ook de wijze, waarop door de Gereformeerden de tucht werd geoefend, volstrekt niet in overeenstemming met het gebod van Christus in Mattheüs 18:15-17; beteekende de afhouding van het Avondmaal de invoering van een nieuwe straf, welke de Heilige Schrift niet kende; en ging het niet aan om, gelijk